ఎర్రసీత
గొల్లపూడి మారుతీరావు

(పదిహేనేళ్ళ క్రిందట పాఠకుల్ని ఉర్రూతలూగించిన నవల)

(గత సంచిక తరువాయి)

4

నాలుగయిదు వారాల పాటు ఆ సాయంకాలమే సీత మనస్సులో కదలుతూ వచ్చింది. కదలటం కాదు. ఎందుకనో.. కలవర పరుస్తూంది. ఈ రోజుల్లోనే సీత జీవితం పెద్ద మలుపు తిరిగింది.

దానికి కారణం ఓవర్సీ కుందయ్యగారి మామగారు చచ్చిపోవడం.. కుందయ్యగారికి మామగారిమీదా, అతని బతికున్న కొడుకుల మీదా ఏ కోశానా గౌరవం లేదు. తండ్రి డబ్బు విచ్చలవిడిగా తగలేస్తూ, ఒక్కగానొక్క చెల్లెలు.. తన భార్యకి, బావమరదులు ఏమీ మిగల్చడం లేదని ఆయన బాధ. అయితే కుందయ్యగారి మామగారు బతికుండగానే ఆ పనిని కొడుకులు పూర్తి చేశారు. ఆయన చనిపోయే నాటికి ఆయన తల కొరివి పెట్టే పాటి ఆస్తిని మిగుల్చుకున్నారు.

తను చాలామంది కంటే చాలా అందంగా ఉందనీ, తాను అందంగా సిగ్గుపడగలదని సీత గ్రహించింది. అయితే వాళ్ళందరికీ ఉన్నది. తనకి లేనిది ఒక్కటే... ఒంటి రంగు.. ఎవర్ని చూసినా ఎర్రగా మెరుస్తూ నిగనిగలాడుతున్నారు. అయితే నల్లసీత కూడా ఎర్రసీతలాగా కనిపించే సాధనాలు చాలా ఉన్నాయని సీతకి అప్పటికి అర్థం కాలేదు.

మరో ఆరేడు వారాలకి ఓ సాయంకాలం మైనరు బాబు కారు, సంగీతంలాంటి అరుపు అరుస్తూ ప్రాజెక్ట్ రోడ్లపైన పరిగెత్తింది. ఆ అరుపు సీత చెవిలో పడింది. గేదెని అక్కడే వదిలి అడవికి అడ్డంగా పరిగెత్తింది.

అప్పటికే కారులోని సామాన్లు దించుతున్నాడు నాళయ్య. మైనరు బాబు నల్లనిపాంటూ, అంతే నల్లటి బనీను వేసుకున్నాడు. సిగరెట్టు కాలుస్తున్నాడు. మైనరు బాబు ఏం చేసినా సీతకి బాగున్నట్టు ఉంటుంది ఇప్పుడు "సన్నీ, నా బాగ్ ఎక్కడ?" అంటూ ఓ అమ్మాయి లోపల్నుంచి వచ్చింది. ఈ అమ్మాయి ఇదివరకు వచ్చిన దొరసాని కాదు. ఇలా ఇద్దరినీ చూడటం రుచిగా ఉంది.

"నా బాగ్ ఎక్కడ? అందులో నా బేండ్".. అంటోంది ఆ అమ్మాయి.

మైనరు చిలిపిగా దగ్గరికి వెళ్ళి "ఇక్కడ బాగ్‌లూ, బేండ్‌లూ ఏమీ అక్కరలేదు డార్లింగ్... ఇవి కూడా కాస్సేపటికి వేస్టే" అని ఆమె ఒంటిమీద బనీను లాగి వదిలాడు.

"ఏయ్ రాస్కెల్" అంది కెవ్వుమంటూ.

సీత శరీరం కెవ్వుమంది. ఏమయినా మైనరు బాబు చాలా అదృష్టవంతుడని తేల్చుకుంది సీత.

భోజనం అయాక సీతకి నిద్రపట్టలేదు. ఓ రాత్రప్పుడు ఎన్నడూ చేయని సాహసం చేసింది. సీత మెల్లగా చిన్నమ్మ పక్క నుంచి లేచి వీధిలోకి వచ్చింది. మరెప్పుడయినా ఆ సమయంలో ఆ వీధి ఎవరినయినా బయపెట్టేది. అంతకు ముందు మూడురోజుల క్రితమే ప్రాజెక్టు కార్మికుడు జెనాని తీసుకెళ్ళి కోరాపుట్ ఆస్పత్రిలో చేర్చారు.

అయినా ఇప్పుడా ఆలోచనల్లేవు. సరాసరి రాధారీ బంగళా వేపు నడిచింది. ఎందుకు? ఏం చూస్తుంది?

బంగళా లోంచి సంగీతం వినిపిస్తోంది. కీచురాళ్ళు తప్ప ఏ శబ్దమూ లేదు. బంగళాకి దూరంగా చింత చెట్టు అరుగు మీద నాళయ్య గుర్రు పెట్టి నిద్రపోతున్నాడు. అతని పక్కన ఖాళీ అయిన సీమసీసా తెలుస్తోంది.

బంగళా కిటికీ దగ్గర కొచ్చింది. మైనరు బాబు, కొత్తదొరసానీ మత్తుగా నిద్రపోతున్నారు. ఒకరి మీద ఒకరి చేతులున్నాయి. విసిరేసినట్టు దుప్పటి ఉంది. సీతకి శరీరమంతా వేడెక్కింది. తనకి తెలీకుండానే చెమటలు పోశాయి. తనని తప్ప స్త్రీని నగ్నంగా ఎప్పుడూ చూడలేదు సీత. మగాడ్ని అసలు చూడలేదు.

అలా ఎంతసేపు నిలబడిందో తెలీదు, ఉన్నట్టుండి తన మీద చెయ్యిపడింది. కెవ్వుమని ఇటు తిరిగింది. మందు మత్తులో లేకపోతే మైనరు బాబూ దొరసానీ లేచేవాళ్ళే! నిద్దరలో కదిలారంతే! చీకట్లో తన చెయ్యిమీద చెయ్యి వేసిన తండ్రిని గుర్తు పట్టింది. జాలయ్య కూడా బాగా తాగి ఉన్నాడు.

"ఇక్కడికెందుకు వచ్చావు?" అన్నాడు మత్తుగా, కానీ కటువుగా.

సీత ఇప్పుడు మొదటి ఆపిల్ తిన్న మనిషి, మైనరుబాబునీ, దొరసానినీ చూసిన మనిషి, అబద్ధం చెప్పడం అంత కష్టం కాదు.

"నీ కోసమే.. అమ్మ పంపింది." అంది.

"సరే పద" అంటూ తూలాడు జాలయ్య. తండ్రి చేతిని భుజమ్మీద వేసుకుని నడిపించుకు వచ్చింది సీత.

ఇంటి దగ్గర చిన్నమ్మ సీత కోసం ఎదురు చూస్తోంది. "ఎక్కడి కెళ్ళావే?" అంది భయం భయంగా

"నాన్న కోసం.."

"నాన్న కోసం నిన్నెవడెళ్ళమన్నాడు?"

జాలయ్య ఆశ్చర్యంగా కూతుర్ని చూశాడు. చిన్నమ్మ భర్తని లోపలికి తీసుకెళ్ళలేదు. సీతని తీసుకెళ్ళి తన పక్కలో పడుకోబెట్టుకుంది.

ఇప్పుడిప్పుడు సన్నీ బంగళాకి రావడం ఎక్కువైంది. ఊళ్ళో కూడా సన్నీ గురించి మాట్లాడుకోవడం ఎక్కువైంది. కొందరు అలా రావడాన్ని వ్యతిరేకించారు. ప్రాజెక్ట్ అధికారులకి చెప్పాలన్నారు. అయితే పరోక్షంగా సీత, ప్రత్యక్షంగా నాళయ్య సమర్థించారు.

"వాళ్ళు పెద్దవాళ్ళు. వాళ్ళ వ్యవహారాల్లో కల్పించుకుంటే మనమే దెబ్బతింటాం" అన్నాడు నాళయ్య. అయినా ప్రాజెక్టులో పని చేసుకునే మగాళ్ళకి రాధారీ బంగళా వ్యవహారాల్లో తలదూర్చేంత తీరిక లేదు. ఆరున్నరకి ఇల్లు చేరిన తర్వాత ఎనిమిది గంటలకు వాళ్ళ రోజు ముగుస్తుంది. సన్నీ రోజు ప్రారంభమవుతుంది. రాను రానూ సన్నీ సీత మనసులో 'హీరో' అయి కూర్చున్నాడు. ఓ రోజు పరాకుగా గేదె మీద కూర్చుని పాటలు పాడుకుంటూ రోడ్డు మీద వెళుతోంది సీత. ఆ పక్కనే కారాగిన విషయం గమనించలేదు.

"ఏయ్" అన్న పిలుపు వినిపించి తలెత్తి చూసింది. చెయ్యి జాపితే తగిలేంత దూరంలో మైనరు బాబు. శరీరంలోంచి గుప్పుమనే ఫ్రెంచి సెంటు వాసన తలస్తుంది. పక్కనే సీటు మీద తలెట్టుకుని మరో కొత్త దొరసాని నిద్రపోతోంది.

ఒక్కసారి గేదె మీంచి దూకి పరికిణి సవరించుకుంది సీత. ఆ క్షణంలో ఒక్కసారి మాయమై పోయి జరీ బట్టల్లో దేవ కన్యలాగా ప్రత్యక్షమైతే బాగుండుననిపించింది.

"ఏయ్! నిన్నే!" విసుగ్గా అన్నాడు మైనరుబాబు. ఒక్కడుగు కారు దగ్గరికేసింది. "బోయా ఎక్కడుంటాడో వెదికి పది సోడాలు బంగళాకు పట్టుకు రమ్మని చెప్పు. ఆలస్యమయితే చంపేస్తానని చెప్పు." జేబులోని వంద రూపాయల నోటు తీశాడు.

ఇంకా వెర్రిదానిలాగా చూస్తోంది.

"ఏయ్! మొద్దూ, మాటలూ రావా?" కసిరాడు. చటుక్కున నోటు అందుకుంది. కారు గేరు మార్చి "డబ్బు తీసుకుని పారిపోతావా? నీ పేరేంటి? "

"కమాన్ సన్నీ.. లీవ్ దట్ బిచ్" అంటూంది పక్క అమ్మాయి. కారు దూసుకుపోయింది. తనని మైనరు బాబు మొద్దు అని పిలవడంతో కొత్త దొరసాని 'బిచ్' అన్నమాట ఆమె మెదడులోకి పోలేదు. చేతిలో నూరు రూపాయల నోటు... ఇదంతా కల కాదని చెబుతోంది. పిచ్చిదానిలాగా ఊళ్ళోకి పరిగెత్తింది. సోడాలు ఎక్కడ దొరుకుతాయో తనకి తెలీదు. కానీ ఆ చిన్న ఊరులో పది సోడాలు ఎవరికి కావాలో దాదాపు అందరికీ తెలుసు. వాళ్ళకు అర్థంకాని విషయమల్లా సీత ఆ పనికి పూనుకోవడమే!

ఎట్టకేలకు పది సోడాలూ సంపాదించి కొండంతా పరిగెత్తి బంగళా చేరింది. అప్పుడే స్నానం ముగించుకుని మూడో దొరసాని బాత్ రూములోంచి బయటకు వచ్చింది. ఒళ్ళంతా టర్కిష్ టవల్ చుట్టుకుని ఉంది. సన్నీ పరుగున వచ్చిన సీతను చూసి నిర్ఘాంతపోయాడు ముందు. ఊపిరి తిరగని ఆనందంలో పది సోడాల్ని తీసుకొచ్చి పెట్టిన ఆ పిల్లని ఆశ్చర్యంతో చూశాడు.

"ఎక్కడ ఆ రాస్కెల్ బోయీ?" అన్నాడు.

"లేదు, నేనే తెచ్చాను." అంది సీత గర్వంగా. సన్నీ, ఆ అమ్మాయి ఒకరి నొకరు చూసుకుని భుజాలెగరేశారు "హేయ్! గుడ్ జాబ్" అంటూ ఓ ఇరవై రూపాయల నోటు చేతిలో పెట్టాడు. చాలా సిగ్గుపడిపోయింది.

ఆ క్షణంలో దేవుడు ప్రత్యక్షమయితే - సన్నీ మెచ్చుకునే అందమైన శరీరంలోకి పరకాయ ప్రవేశం చేయించమని అడగాలని మనస్సు వెర్రి కోరికతో రెచ్చిపోయింది.

తన ఉపకారానికి ప్రతిఫలం కేవలం ఇరవై రూపాయలేనా? అటే చూస్తూ నడుస్తున్న సీతతో ఏమనాలో సన్నీకి అర్థం కాలేదు.

"ఏయ్. థాంక్స్.. నీ పేరు..?"

బంగళా మెట్ల దగ్గర ఆగి "ఎర్రసీత" అంది అదేదో జంతువు పేరులాగ.

"ఎ..ర్ర..సీ..త" అంటూ పగలబడి నవ్వసాగింది దొరసాని.

సన్నీ నవ్వు కలిపాడు. అంతలో ఏమనుకున్నారో ఆగిపోయారు. సీతకి అలనాటి సీతలాగా భూమి చీల్చుకు పాతాళంలోకి మాయమయి పోవాలనిపించింది. ఆ క్షణంలో తనకి సీత అని పేరు పెట్టిన వాళ్ళనీ, ఎర్రసీత అని పిలిచే అమ్మనీ, తనకి నల్లటి శరీరాన్నిచ్చిన దేవుడినీ అందరినీ.. అందరినీ మనసు నిండా అసహ్యించుకుంది.

సీత కొండ మలుపు తిరిగి జగన్నాథస్వామి గుడి దాకా వెనక్కి తిరగకుండా పరిగెత్తింది. ఆమె చేతుల్లోని ఇరవై రూపాయల నోటు ఎప్పుడో ఎగిరిపోయింది. గుడి దగ్గర ఆగేసరికి ఆమె కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి.

తన పేరు విని నవ్విన దొరసానిని జీవితంలో క్షమించలేదు. ఆమెతో నవ్వు కలిపిన తను హీరోలాగా భావించే సన్నీని..?

తర్వాత అనుకోకుండా చాలా సంఘటనలు వరుసగా జరిగిపోయాయి. సీత మైనరు బాబుకి సోడాలు తీసుకు వెళ్ళిన విషయం ఊళ్ళో అందరికీ తెలిసిపోయింది. చిన్నమ్మ తన బిడ్డ ఏదో పాపం చేసినట్లు విలవిలలాడిపోయింది.

జాలయ్యకి ప్రాజెక్టు దగ్గర ఈ వార్త ఎవరో చెప్పారు. అతనికి అర్ధరాత్రి సీత బంగళా పడక గది దగ్గర నిలబడిన దృశ్యం గుర్తొచ్చింది. ఆ నెలలో కుందయ్యగారి కూతురు నందిత కాలేజి చదువుకి విజయనగరం వెళ్ళింది. వయస్సు మీద పడిన అత్తగారికి చెయ్యి సాయానికి, ఇంటిపని చెయ్యడానికి మనిషి కావలసి వచ్చింది. ఆ విషయం తెలియగానే జాలయ్య, చిన్నమ్మ కలిసి కుందయ్య కాళ్ళమీద పడిపోయారు. తమ కూతుర్ని పంపిస్తామని.

ఇది కుందయ్యకు చాలా చక్కగా కలిసొచ్చిన ఏర్పాటు, "మంచిదేరా! ఇద్దరూ కలిసుంటారు" అన్నాడు కుందయ్య. "ఇద్దరూ కలిసుంటారు బాబూ, పండగలకి మా సీతని అక్కడే ఉండనివ్వండి." అంది చిన్నమ్మ.

''అవసరమయితే మేమే చూసొస్తాం బాబూ'' అన్నాడు జాలయ్య.

సరేనన్నాడు కుందయ్య. పది రోజులు తిరగకుండానే చిన్న సంచీ తోటి విజయనగరం బస్సు ఎక్కింది సీత. ఆ వెళ్ళడం మళ్ళీ మచ్‌ఖండ్ ముఖం చూడలేదు.

5

చదువుకునే వాళ్ళు రకరకాలు. విజ్ఞానం కోసం చదువుకునేవాళ్ళు, చదువుని ఆయుధం చేసుకునేవాళ్ళూ, చదువుని అవకాశం చేసుకునే వాళ్ళూ, చదువుని వినోదం చేసుకునే వాళ్ళూ, చదువుని అమ్ముకునేవాళ్ళూ - ఇలా చార్లీ చాప్లిన్ తన చదువుకి కారణాన్ని చెపుతూ ''నేను చదువు కున్నది చదువు మీద మక్కువతో కాదు, చదువులేని వాళ్ళ మీద నలుగురూ చూపే ఏహ్యాభావం నుంచి నన్ను నేను రక్షించుకోవడానికి చదువుకున్నాను.'' ఇది చాలా విచిత్రమైన కారణం.

సీత విజయనగరం రావడానికి గింజుకుంది. ఆమెకి మచ్‌ఖండ్ వదిలి పోవడం సుతరామూ ఇష్టంలేదు. మైనరుబాబు, దొరసానులు, రాధారి బంగళాలో సాయంకాలాల రుచి మరిగింది. అయితే అదే కారణానికి చినమ్మ, జాలయ్య ఆమెను ఊరు నుంచి పంపెయ్యాలనుకున్నారు. వెళ్ళననడానికి ఏమి కారణం చెప్పాలో సీతకి అర్థం కాలేదు.

తప్పని సరిగా తనకి ఇష్టంలేని కొత్త జీవితానికి విజయనగరంలో అలవాటు పడింది. నందిత వాళ్ళ అమ్మను పట్టమ్మగారు చాలా మెత్తటి మనిషి. రెండు కళ్ళకీ పువ్వు లేసి చూపు బాగా తగ్గిపోయింది. ఈ దశలో తోడుగా సీత రావడం ఆమెకి దైవికమనిపించింది. స్వభావరీత్యానేకాక, అవసరం కొద్దీ సీతని చాలా ఆదరంగా చూసుకున్నదామె.

సీతకి ఈ ఆదరం మీద అంత దృష్టిలేదు. ఆమెకు విజయనగరం రావడంతో కొద్ది కొద్దిగా అలవాటవుతున్న ఆధునిక ప్రపంచపు పొలిమేరల్లోకి వచ్చినట్టు భావించింది. అయితే విజయనగరం బొంబాయీ కాదు, ఢిల్లీ కాదు, కాని మచ్‌ఖండ్ వదలి మొదటిసారి బయటి ప్రపంచంలోకి వచ్చిన ఆ పదహారేళ్ళ అమ్మాయికి విజయనగరం చిన్న సైజు లండన్ లాంటిది.

కాగా నందిత ఇప్పుడు సీతకి మరింత చేరికయి పోయింది. పొరపాటు.. నందిత సీతని మరింత చేసుకుంది. రాత్రి సీతని తన పక్కమీదే పడుకోబెట్టుకుని.. తన శరీరాన్ని ఆమె అదిమి పెట్టిపడుకునేది. ఇక రాత్రప్పుడు సీత చేతులు తన ఎద మీద పెట్టుకుని పడుకునేది. తన కాలు సీత మీద వేసేది. వీటన్నిటికీ అర్థం సీతకి తెలుసు.

నందిత కాలేజీకి వెళ్ళడం ప్రారంభించినప్పటి నుంచీ ఆమెలో మార్పుని సీత గమనించింది. నందితది చిన్న జుత్తు. అయినా దాన్నే అందంగా మడత పెట్టి అలంకరించడం గ్రహించింది. అంతేకాదు. నగర జీవితం వ్యసనం, చదువు గొప్ప అలంకారం. తెలీకుండానే కొత్త వెలుగు నందిత ముఖంలో చోటు చేసుకోవడం కనిపెట్టింది. అంతే కాదు, తనని చూసి నవ్విన దొరసాని ముఖంలోని వెలుగునీ ఈ వెలుగుగానే పోలిక కట్టింది. ఎప్పుడు గుర్తొచ్చినా ఆ దొరసాని నవ్వు తనని పదునైన కత్తితో కోస్తున్నట్టు అనిపిస్తున్నది. అంతకంటే సన్నీబాబు ఆమె నవ్వుతో జతకలవడం ఆ కోతపై కారం జల్లినట్టుగా విలవిలలాడుతుంది.

నందితలో సీత గ్రహించే మార్పుకీ రాధారి బంగళాలో దొరసాని నవ్వుకీ మధ్య ఏదో దగ్గర త్రోవ ఉంది. ఏమిటి? సీత తన వేళ్ళ కింద నందిత శరీరాన్ని మరిచిపోయేటంతగా ఆలోచనల్లో పడేది చాలా రోజులు. నిద్రపట్టేది కాదు.

ఓ రోజు నందిత బాత్ రూములో స్నానం చేస్తోండగా మెల్లిగా తలుపు దగ్గరికి వచ్చింది సీత. మెల్లిగా 'నందా' అని పిలిచింది. లోపల స్నానం చేస్తున్న నందితని రహస్యంగా పిలిచిన సీత పిలుపు గిలిగింతలు పెట్టింది. ఒంటిమీద నీళ్ళు ఒక్క క్షణం వేడెక్కాయి.

''సీతూ''

"నేనూ లోపలికి వచ్చేదా?" రహస్యంగా అడిగింది సీత.

నందిత మనసు రెపరెపలాడింది. తలుపు తెరవగానే సీత లోపలికి వచ్చి గడియ వేసింది. నందిత అలానే సీతని ఓ క్షణం గమనించి వాటేసుకుంది.

"దొంగా! ఇన్నాళ్ళూ చెప్పలేదేం?" అంది వంకరగా నవ్వుతూ.

"నువ్వెవరికి చెప్పనంటే ఒక్కటడుగుతాను" అంది సీత.

అర్ధమైపోయినట్టు సీతని దగ్గరగా తీసుకుని పెదాలమీద ముద్దు పెట్టుకుంది.

నందిత ఆలోచించేది, తనున్నదీ ఒక్కటి కాదని ఇప్పటికి అర్ధమైంది సీతకి. పెదాల మీద అయిన సబ్బుని తుడుచుకుంటూ." నేను చెప్పేది నువ్వనుకునేది కాదు. ముందు కూర్చో" అంది.

నందిత కాస్త బిత్తరపోయి ఆగి ఒళ్ళు తోముకునే స్టూలు మీద కూర్చుంది. అప్పటికి ఒళ్ళు చల్లబడి బాల్చీలోని చెంబుతో వేడి నీళ్ళు తీసి మీద గుమ్మరించుకుంది.

"ఏమిటే నువ్వు చెప్పేదీ?"

"నందా! నేను చదువుకుంటే నాకు చదువు వస్తుందా?"

నిర్ఘాంతపోయి చూసింది నందిత,

"చదువా? ఎందుకు? ఏం చేస్తావు?" అని "ఆలోచించి ఈ పాచి పని నీకు నచ్చలేదా?"

నవ్వింది నందిత. "అసలు ఎందుకే ఆ ఆలోచన వచ్చింది?"

"నాకు చదువు వస్తుందంటావా?"

తువాలుతో ఒళ్ళు తుడుచుకుంటూ నందిత అంది. "పుట్టకతోనే ఎవ్వరూ పండితులు కారు. నీలాగా నేను ప్రాజెక్ట్ టౌన్షిప్‌లో ఉంటే గేదలే కాసుకునేదాన్నేమో! నీకు మా నాన్నలాంటి ఊతం ఉంటే నా కంటే బాగా చదువుకునే దానివేమో!"

ఒక్కసారి నందితని ముద్దుపెట్టుకుంది సీత. "అయితే నాకు చదువు చెపుతావా?"

సీతని తేరిపార చూసింది నందిత

"చెపుతాను, కాని ఒక్క షరతు."

"ఏమిటది"

"రాత్రి చెపుతాను"

రాత్రి సీత ఒంటి మీద బట్టలు తీసేసింది. తన బట్టలు తీసేసుకుంది. సీతని బలంగా కావలించుకుని దుప్పటి కప్పేసింది. నందిత శరీరం కాలుతోంది. కానీ సీత మెదడు మండుతోంది. ఏదో ఆలోచనలు. చదువు రాని ఆమె తలలో ఏవో కొత్త ఛాలెంజ్‌లు, తన శరీరం పడే హింసని మనస్సు దాకా పోనియ్యలేదు. నిజానికి చాలా చికాకుగా, ఇబ్బందిగా ఉంది. కానీ తను చదువుకోవాలి. ఆ చదువుకి ఇది ఒక్కటే ఆలంబన. చితుకుల్ని పోగు చేసి రేపిన మంట మెల్లిగా రాజుకుంటుంది. కానీ అడవిలో రాజుకున్న చిచ్చు కొమ్మల నుంచి చెట్లకీ, చెట్ల నుండి కొమ్మలకి పాకి అడివి అంతా ఆవరించుకుంటోంది.

చదువుకి ఓ పద్ధతుంది. ఓనమాలు దిద్దాక, బాలశిక్ష చదివి, సుమతి శతకం చదువుకుని, మిత్రలాభం చదివి - ఇలా ఓ నిర్ధిష్టమైన మార్గం ఉంది. కానీ సీత చదువుకి అడ్డదోవలు పట్టింది. ఓనమాలు చదివాక కనిపించిన ప్రతీ కాగితం చదివింది.. గుణింతాలు వచ్చాక అన్ని పుస్తకాలలోనూ ఆ అక్షరాలను పోలిక పట్టింది. విషయం అర్ధమయ్యాయి. ఎక్కడో ఆ మనస్సులో ఇంతకాలం దాచుకున్న ప్రాకృతిక శక్తి ఏదో విరుచుకు పడింది. సీత లేచినప్పట్నుంచీ చుట్టూ కనిపించే జీవితమంతా పుస్తకమే! *చదువుని జీవితానికి*

అనువదించుకోవడానికి చాలా మందికి జీవిత కాలం చాలదు. చాలామంది మేధావులకి బజారులో కూరలు బేరం చెయ్యడం రాదు. కానీ కూరగాయలు అమ్ముకునే వాడికి 'మేధావి' అయ్యే అవకాశం వస్తే, అవాలనే కోరిక రెచ్చితే. అట్నుంచీ నరుక్కు రావడం అతి వింతగా, గొప్పగా ఉంటుంది.

నందిత పదేళ్ళు చదివిన తర్వాత తెలుసుకున్న విషయాన్ని సీత అడ్డంపడి ఆపోశన పట్టింది. మొదటి రోజుల్లోనే నందిత కౌగిట్లో సీత శరీరంలో చైతన్యం లేదని, ఆమె హృదయం మరెక్కడో ఉందనీ గ్రహించింది. అంతేకాదు. చదువు పట్ల సీత ఉత్సాహం, తపన చూస్తే ఆమె మీద అత్యాచారం చేస్తున్నట్టు భావించిందామె. ఆ తర్వాత సీతకి చదువు చెప్పడంలోనే నిమగ్నమైంది. చెపుతున్న కొద్దీ తను కూడా గుర్తుంచుకోలేని విషయాలెన్నో సీత మెదడులోకి దూసుకుపోవడం నివ్వెరపాటుతో గమనించింది.

ఇంగ్లీషు, తెలుగు, చరిత్ర, రాజకీయాలూ, వార్తలూ, రైల్వే టైంటేబులూ అన్ని సీత మెదడులోకి కలగా పులగంగా చోటు చేసుకుంటున్నాయి.

ఊపిరి తిరగనంత క్షుణ్ణంగా అన్నిటినీ, ఆకళించుకుంది. నందిత సెలవులకి మచ్‌ఖండ్ వెళ్ళివస్తోంది.

"నువ్వూ వస్తావా సీతూ?"

మచ్‌ఖండ్ రానివ్వద్దని చిన్నమ్మ, జాలయ్య ఆపారని నందితకి తెలీదు. అయినా సీత ఇప్పుడు వెళ్ళే మూడ్‌లో లేదు. మనస్సులో సుడిగుండాలు తిరుగుతున్నాయి. విజ్ఞానం రుచిని మరిగి నెత్తురు రుచి మరిగిన పులిలా మారింది.

ఓసారి నందిత విశాఖపట్నం వెళుతుంటే తనూ వెళ్ళింది సీత. నందిత యూనివర్శిటీ పని చూసుకు వచ్చేసరికి బస్సుడిపోలో నిలబడి ఉంది సీత. ముందు నందితే సీతని గుర్తుపట్టలేకపోయింది. సీతకోసం దిక్కులు చూస్తోన్న తనకి తన పక్కన నిలుచున్న అమ్మాయే సీతని గ్రహించడానికి చాలా సేపు పటింది.

"సీతూ! మైగాడ్!" అని గావుకేక పెట్టింది నందిత. కొందరిని వయస్సు మారుస్తుంది. చదువూ, వయస్సు కలిసొచ్చిన అమ్మాయి ఫాషన్‌ని అర్థం చేసుకుని ఆహ్వానిస్తే ఎంత అద్భుతంగా ఉంటుందో... ఆ క్షణంలో సీత అంత అద్భుతంగా కనిపించింది.

విజయనగరంలో రోజులు వారాలయి, వారాలు నెలలయి పరుగులు తీస్తున్నాయి. నందిత బియ్యే పూర్తయేసరికి సీత దైనందిన జీవితంలో విశ్రాంతి అన్నది అరుదైన విషయమయిపోయింది.

ఉన్నట్టుండి ఒక రోజు టెలిగ్రాం వచ్చింది. ప్రాజెక్టు పని చేస్తూండగా జాలయ్య నెత్తిన రాయి పడిందని. అప్పటికి మచ్‌ఖండ్ వదిలి వచ్చి సరిగ్గా రెండు సంవత్సరాలా నాలుగు నెలలయింది. టెలిగ్రాం చూస్తూనే హుటాహుటిన మచ్‌ఖండ్ బయలుదేరింది. నాలుగైదు రోజుల్లోగా తిరిగి వస్తానంటూ.

నాలుగైదు రోజులు కాదుకదా, ఒక జీవితకాలం తిరిగి రాలేని మార్పు అక్కడ ఎదురుచూస్తున్నదని సీతకి తెలీదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments